

ไทยหลินหลาน คอมเมอร์เชียล และบริษัท นินท์บุรพา จำกัด ผู้รับช่วงการทำเหมือง ได้ทำเหมืองแร่ในนามของผู้ฟ้องคดี นั้น ผู้ฟ้องคดีได้ตรวจสอบพบว่าผู้รับช่วงการทำเหมือง มีพฤติการณ์ส่อไปในทางปฏิบัติผิดเงื่อนไขท้ายประทานบัตรหลายประการ อาจทำให้ ผู้ฟ้องคดีในฐานะผู้รับประทานบัตรอาจต้องรับผิดชอบในทางอาญาหรืออาญาผูกพันถอน ประทานบัตรได้ และยังประพฤติผิดสัญญากับผู้ฟ้องคดีโดยไม่จ่ายค่าตอบแทนการทำเหมือง ให้แก่ผู้ฟ้องคดี เป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเดือดร้อนเสียหาย ผู้ฟ้องคดีได้ร้องขอ ให้เจ้าหน้าที่ตำรวจและเจ้าหน้าที่กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ร่วมกัน ตรวจสอบแล้ว เมื่อเจ้าหน้าที่ตำรวจร่วมกับเจ้าหน้าที่กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและ การเหมืองแร่ทำการตรวจสอบแล้วปรากฏว่าผู้รับช่วงการทำเหมือง รายห้างหุ้นส่วนจำกัด ไทยหลินหลาน คอมเมอร์เชียล ได้ดำเนินการผิดเงื่อนไขและทำเหมืองไม่เป็นไป ตามแผนผังโครงการโดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากอธิบดีกรมอุตสาหกรรมพื้นฐาน และการเหมืองแร่ อันเป็นการฝ่าฝืนพระราชบัญญัติแร่ พ.ศ. ๒๕๑๐ มาตรา ๕๗ มีโทษ ตามมาตรา ๑๓๘ และรัฐมนตรีมีอำนาจสั่งเพิกถอนประทานบัตรได้ และจากการตรวจสอบ ยังพบอีกว่าจำนวนเครื่องจักรที่ใช้ในการทำเหมือง ไม่ตรงตามแผนผังโครงการทำเหมือง อาจเข้าข่ายฝ่าฝืนกฎกระทรวง ฉบับที่ ๒๘ (พ.ศ. ๒๕๑๗) ออกตามความในพระราชบัญญัติแร่ พ.ศ. ๒๕๑๐ ประกอบกับมาตรา ๑๗ มีบทกำหนดโทษตามมาตรา ๑๓๓ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติแร่ พ.ศ. ๒๕๑๐ แต่เนื่องจากเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่มีอำนาจดำเนินการในส่วนดังกล่าว ผู้มีอำนาจดำเนินการ คือ กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่และรัฐมนตรีผู้รับผิดชอบ ปรากฏตามสำเนา หนังสือที่ ดช ๐๐๒๖.๗๒/๘๔๔ ลงวันที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๕๓ ต่อมา เมื่อวันที่ ๕ มีนาคม ๒๕๕๓ ผู้ฟ้องคดีได้เดินทางไปสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดฉะเชิงเทรา เพื่อแจ้งขอเลิกรับช่วง การทำเหมืองของห้างหุ้นส่วนจำกัด ไทยหลินหลาน คอมเมอร์เชียล ตามใบอนุญาตเลขที่ ๑/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๒๒ ตุลาคม ๒๕๕๑ และบริษัท นินท์บุรพา จำกัด ตามใบอนุญาตเลขที่ ๒/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๒๒ ตุลาคม ๒๕๕๑ แต่อุตสาหกรรมจังหวัดฉะเชิงเทรา ในฐานะ เจ้าพนักงานอุตสาหกรรมแร่ประจำท้องที่ ปฏิเสธที่จะพิจารณาและมีคำสั่งยกเลิก รับช่วงการทำเหมืองตามความประสงค์ของผู้ฟ้องคดี โดยอ้างว่าผู้ฟ้องคดีได้ยื่นคำขอเลิก รับช่วงการทำเหมืองฝ่ายเดียว ผู้ฟ้องคดีจึงต้องปฏิบัติตามกฎกระทรวง ฉบับที่ ๔๒ (พ.ศ. ๒๕๒๒) ออกตามความในพระราชบัญญัติแร่ พ.ศ. ๒๕๑๐ ข้อ ๖ ที่กำหนดให้ทรัพยากรธรณี

/ประจำท้องที่...

ประจำท้องที่แจ้งคำขอลิขการรับช่วงการทำเหมืองเป็นหนังสือให้อีกฝ่ายหนึ่งทราบ เพื่อให้คำยินยอมหรือคัดค้านเป็นหนังสือภายในสามสิบวันนับแต่วันรับแจ้ง หากฝ่ายรับแจ้งยินยอมหรือไม่คัดค้านก็ให้เสนอเรื่องตามลำดับเพื่อให้รัฐมนตรีหรือผู้ที่รัฐมนตรีมอบหมายพิจารณาสั่งเลิกรับช่วงการทำเหมือง หากฝ่ายรับแจ้งไม่ให้คำยินยอมและได้คัดค้านการขอลิขการรับช่วงการทำเหมือง ให้ทรัพยากรธรณีประจำท้องที่แจ้งให้คูกรณีไปฟ้องร้องต่อศาลภายในหกสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้ง ถ้าได้มีการฟ้องร้องให้ผู้ฟ้องส่งสำเนาคำฟ้องให้ทรัพยากรธรณีประจำท้องที่โดยไม่ชักช้า ถ้าไม่มีการฟ้องร้องภายในกำหนดเวลาดังกล่าวให้ถือว่าผู้ยื่นคำขอไม่ประสงค์จะขอลิขการรับช่วงการทำเหมืองต่อไป ในกรณีที่มีการฟ้องร้องภายในกำหนดเวลาดังกล่าว ให้ระงับการดำเนินการตามคำขอลิขการรับช่วงการทำเหมืองไว้ก่อนจนกว่าคดีจะถึงที่สุด และเมื่อคดีถึงที่สุดแล้วให้ผู้ยื่นคำขอลิขการรับช่วงการทำเหมืองแจ้งผลคดีให้ทรัพยากรธรณีประจำท้องที่ทราบเพื่อดำเนินการเลิกหรือระงับการเลิกรับช่วงการทำเหมืองต่อไป ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วยกับวิธีปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวงดังกล่าว โดยเห็นว่ากฎกระทรวงดังกล่าวได้ออกมาใช้บังคับตั้งตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งระบบการบริหารราชการแผ่นดินในขณะนั้นยังไม่มีการพัฒนาเท่าที่ควร และการที่ผู้รับช่วงการทำเหมืองได้ประพฤติปฏิบัติผิดเงื่อนไขทำร้ายประทอนบัตรหลายประการจนอาจทำให้ผู้ฟ้องคดีต้องรับผิดชอบอาญาหรือได้รับความเดือดร้อนเสียหายหรืออาจถูกเพิกถอนประทอนบัตรได้ หรือการที่ผู้รับช่วงการทำเหมืองได้ปฏิบัติผิดสัญญาโดยไม่จ่ายค่าตอบแทนการรับช่วงการทำเหมืองให้ผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีสามารถบอกเลิกการรับช่วงการทำเหมืองได้ การที่จะเลิกหรือไม่เลิกการรับช่วงการทำเหมือง นั้น ย่อมเป็นสิทธิส่วนบุคคลระหว่างผู้ฟ้องคดีกับผู้รับช่วงการทำเหมืองทั้งสองราย ทางราชการไม่น่าจะออกกฎกระทรวงมากำหนดเงื่อนไขการเลิกรับช่วงการทำเหมืองอันเป็นการจำกัดสิทธิของผู้ฟ้องคดีได้ เมื่อมีการเลิกการรับช่วงการทำเหมืองแล้ว ผู้ฟ้องคดีในฐานะผู้ได้รับประทอนบัตรย่อมมีความรับผิดชอบต่อสิทธิและหน้าที่ที่มีตามประทอนบัตรหลักของผู้ฟ้องคดี เมื่อผู้ฟ้องคดีได้เลิกการรับช่วงการทำเหมืองกับผู้รับช่วงการทำเหมืองทั้งสองรายแล้ว หากผู้รับช่วงการทำเหมืองทั้งสองเห็นว่าผู้ฟ้องคดีผิดสัญญาหรือทำให้เกิดความเดือดร้อนเสียหายก็ชอบที่จะฟ้องร้องผู้ฟ้องคดีในทางแพ่งหรือในทางอาญาได้ โดยรัฐไม่ควรจำกัดสิทธิในการแสดงเจตนาของผู้ฟ้องคดีหรือผู้จะบอกเลิกการรับช่วงการทำเหมือง การที่กฎกระทรวงดังกล่าวมีการกำหนดขั้นตอนรูปแบบและวิธีการต้องให้แจ้งการเลิกให้อีกฝ่าย

/ทราบเพื่อให้...

ทราบเพื่อให้ความยินยอมหรือคัดค้านก็ดี ให้ต้องไปฟ้องร้องต่อศาลภายในระยะเวลาที่กำหนดก็ดี และการที่กฎกระทรวงดังกล่าวกำหนดให้การใช้อำนาจหน้าที่ในฐานะเจ้าหน้าที่ของรัฐได้ต่อเมื่อคดีที่เอกชนฟ้องร้องกันเองถึงที่สุดก่อนก็ดี ล้วนแล้วแต่เป็นกฎที่ลิดรอนต่อสิทธิขั้นพื้นฐานของผู้ฟ้องคดี และเป็นปัญหาอุปสรรคต่อการบริหารราชการแผ่นดินของฝ่ายปกครองเองทั้งสิ้น ดังนั้น กฎกระทรวง ฉบับที่ ๔๒ (พ.ศ. ๒๕๒๒) ออกตามความในพระราชบัญญัติแร่ พ.ศ. ๒๕๑๐ จึงเป็นกฎที่ออกมาโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย แม้ผู้ฟ้องคดีจะไม่เห็นด้วยกับกฎกระทรวง ฉบับที่ ๔๒ (พ.ศ. ๒๕๒๒) ออกตามความในพระราชบัญญัติแร่ พ.ศ. ๒๕๑๐ ดังกล่าวก็ตาม เพื่อเป็นการรักษาสิทธิของผู้ฟ้องคดี จึงได้ยื่นคำขอเลิกรับช่วงการทำเหมืองไว้กับพนักงานเจ้าหน้าที่แล้ว จนกระทั่งปัจจุบันพนักงานเจ้าหน้าที่ยังไม่สามารถเลิกการรับช่วงการทำเหมืองตามที่ผู้ฟ้องคดียื่นคำขอไว้ได้ หากให้กฎกระทรวง ฉบับที่ ๔๒ (พ.ศ. ๒๕๒๒) ออกตามความในพระราชบัญญัติแร่ พ.ศ. ๒๕๑๐ ยังคงมีผลใช้บังคับต่อไป ทำให้ผู้ฟ้องคดีและเจ้าหน้าที่ของรัฐตามกฎหมายจะต้องดำเนินการตามขั้นตอนรูปแบบและวิธีการตามที่กฎกระทรวงดังกล่าวกำหนดไว้แล้ว จะทำให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงจนยากแก่การเยียวยาแก้ไขในภายหลัง เพราะเหตุว่าระยะเวลาที่จะต้องปฏิบัติตามกฎตั้งแต่ขั้นตอนการแจ้งของพนักงานเจ้าหน้าที่ให้ผู้รับช่วงการทำเหมืองทราบหรือให้ความยินยอมหรือคัดค้าน และขั้นตอนการนำคดีไปฟ้องต่อศาลยุติธรรม ขั้นตอนการอุทธรณ์ หรือฎีกาคำพิพากษาของศาล และกว่าคดีจะถึงที่สุดใช้เวลาหลายปีหรือเป็นสิบปี และการแจ้งคดีถึงที่สุดให้พนักงานเจ้าหน้าที่ทราบนั้น มีขั้นตอนการเสนอเรื่องของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามลำดับชั้นจนถึงรัฐมนตรี ขั้นตอนการพิจารณาทางปกครองและมีคำสั่งของรัฐมนตรี อาจใช้ระยะเวลาสิบปี หรือมากกว่านั้น ซึ่งส่งผลให้ผู้ฟ้องคดีไม่อาจใช้สิทธิทำเหมืองแร่ตามประทานบัตรได้เพราะหมดอายุประทานบัตรไปก่อนแล้ว หรืออาจต้องรับผิดชอบในทางอาญาเนื่องจากการกระทำซ้ำหรือกระทำต่อไปของผู้รับช่วงการทำเหมืองที่ไม่ชอบด้วยเงื่อนไขหรือกฎหมาย หรือระยะเวลาตามประทานบัตรหมดไปก่อนคดีที่กฎบังคับให้ไปฟ้องร้องจะถึงที่สุด เมื่อถึงเวลานั้นแล้วก็ไม่มีประโยชน์ใดที่จะเพิกถอนกฎดังกล่าวอีก ประกอบกับในปัจจุบันเห็นได้ว่าการพิจารณาทางปกครองได้มีการกำหนดขั้นตอนรูปแบบและวิธีการตามที่พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ซึ่งเป็นกฎหมายกลางในการบริหารราชการแผ่นดินได้บัญญัติไว้แล้วจึงไม่เป็นอุปสรรคแก่การบริหารงานของรัฐ

/หรือการ...

หรือการบริการสาธารณะ และในทางกลับกันหากให้มีการระงับการบังคับใช้เงื่อนไขตามกฎกระทรวงดังกล่าวไว้ก่อนแล้วยังจะทำให้การบริหารงานของรัฐหรือการบริการสาธารณะเป็นไปอย่างรวดเร็ว มีความคล่องตัวและมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ขอให้ศาลปกครองมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. เพิกถอนกฎกระทรวง ฉบับที่ ๔๒ (พ.ศ. ๒๕๒๒) ออกตามความในพระราชบัญญัติแร่ พ.ศ. ๒๕๑๐

๒. มีคำสั่งทุเลาการบังคับตามกฎกระทรวง ฉบับที่ ๔๒ (พ.ศ. ๒๕๒๒) ออกตามความในพระราชบัญญัติแร่ พ.ศ. ๒๕๑๐ ไว้ก่อนจนกว่าศาลปกครองสูงสุดจะได้มีคำพิพากษาหรือคำสั่ง

ศาลปกครองสูงสุดได้พิจารณาคำฟ้อง เอกสารอื่น และข้อเท็จจริงในสำนวนคดี รวมทั้งได้ตรวจพิจารณากฎหมายและกฎที่เกี่ยวข้องแล้ว เห็นว่า คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยในเบื้องต้นว่า คดีนี้อยู่ในเงื่อนไขการฟ้องคดีที่ศาลปกครองสูงสุดจะรับไว้พิจารณาพิพากษา หรือมีคำสั่งหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ถูกฟ้องคดีได้ออกกฎกระทรวง ฉบับที่ ๔๒ (พ.ศ. ๒๕๒๒) ออกตามความในพระราชบัญญัติแร่ พ.ศ. ๒๕๑๐ บังคับใช้กับการรับช่วงการทำเหมือง การเลิกรับช่วงการทำเหมืองโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย (ผู้ที่ออกกฎกระทรวงดังกล่าวที่ถูกต้องคือรัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม) ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือมีคำสั่งเพิกถอนกฎกระทรวง ฉบับที่ ๔๒ (พ.ศ. ๒๕๒๒) ออกตามความในพระราชบัญญัติแร่ พ.ศ. ๒๕๑๐ จึงเป็นกรณีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการออกกฎโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ กฎกระทรวงดังกล่าวเป็นกฎที่ออกโดยผ่านความเห็นชอบของคณะรัฐมนตรีและใช้บังคับได้เมื่อมีการประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ตามมาตรา ๑๗ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติแร่ พ.ศ. ๒๕๑๐ และมาตรา ๑๑ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ บัญญัติว่า ศาลปกครองสูงสุดมีอำนาจพิจารณาคดีพิพากษาคดี ดังต่อไปนี้ (๒) คดีพิพาทเกี่ยวกับความชอบด้วยกฎหมายของพระราชกฤษฎีกา หรือกฎที่ออกโดยคณะรัฐมนตรีหรือโดยความเห็นชอบของคณะรัฐมนตรี คดีนี้เป็นคดีพิพาทที่อยู่ในเขตอำนาจของศาลปกครองสูงสุด

/ที่จะพิจารณา...

ที่จะพิจารณาพิพากษาตามมาตรา ๑๑ (๒) แห่งพระราชบัญญัติฉบับเดียวกัน แต่โดยที่ มาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ บัญญัติว่า การฟ้องคดีปกครองจะต้องยื่นฟ้องภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึง เหตุแห่งการฟ้องคดี หรือนับแต่วันที่พ้นกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันที่ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือ ร้องขอต่อหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐเพื่อให้ปฏิบัติหน้าที่ตามที่กฎหมาย กำหนดและไม่ได้รับหนังสือชี้แจงจากหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือได้รับ แต่เป็นคำชี้แจงที่ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าไม่มีเหตุผล แล้วแต่กรณี เว้นแต่จะมีบทกฎหมายเฉพาะ กำหนดไว้เป็นอย่างอื่น และข้อ ๓๐ วรรคสอง แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการใน ศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ กำหนดว่า คำฟ้องที่ยื่น เมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาการฟ้องคดีแล้ว ให้ศาลปกครองมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา และสั่งจำหน่ายคดีออกจากสารบบความ เว้นแต่ศาลเห็นว่าคดีนั้นเป็นประโยชน์แก่ส่วนรวม หรือมีเหตุจำเป็นอื่น โดยศาลเห็นเองหรือคู่กรณีมีคำขอ ศาลจะรับไว้พิจารณาก็ได้ เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า กฎกระทรวง ฉบับที่ ๔๒ (พ.ศ. ๒๕๒๒) ออกตามความใน พระราชบัญญัติแร่ พ.ศ. ๒๕๑๐ ได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาในวันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๒๒ และมีผลใช้บังคับ เมื่อวันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๒๒ เป็นต้นไป จากคำฟ้องไม่ปรากฏ ว่าผู้ฟ้องคดีได้รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดีที่เกี่ยวกับกฎกระทรวงดังกล่าว ตั้งแต่เมื่อใด แต่อย่างช้าผู้ฟ้องคดีได้รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดีเกี่ยวกับ กฎกระทรวงในวันที่ ๒๒ ตุลาคม ๒๕๕๑ ซึ่งเป็นวันที่ผู้ฟ้องคดีได้มอบให้ห้างหุ้นส่วนจำกัด ไทยหลินหลาน คอมเมอร์เชียล เป็นผู้รับช่วงการทำเหมือง เนื้อที่ ๔๔ ไร่ ๑ งาน ๑๒ ตารางวา ตามใบอนุญาตเลขที่ ๑/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๒๒ ตุลาคม ๒๕๕๑ และบริษัท นินท์บุรพา จำกัด เป็นผู้รับช่วงการทำเหมือง เนื้อที่ ๕๐ ไร่ ๒ งาน ๑ ตารางวา ตามใบอนุญาตเลขที่ ๒/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๒๒ ตุลาคม ๒๕๕๑ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขในการออกใบอนุญาต รับช่วงการทำเหมืองและเลิกรับช่วงการทำเหมืองตามกฎกระทรวงดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีต้อง ยื่นฟ้องคดีเกี่ยวกับกฎกระทรวงภายในวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๕๒ การที่ผู้ฟ้องคดีนำคดี มาฟ้องต่อศาลปกครองสูงสุดขอให้ศาลปกครองสูงสุดเพิกถอนกฎกระทรวง ฉบับที่ ๔๒ (พ.ศ. ๒๕๒๒) ออกตามความในพระราชบัญญัติแร่ พ.ศ. ๒๕๑๐ ในวันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๓ จึงเป็นการยื่นคำฟ้องคดีเมื่อพ้นกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี

ตามมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ ศาลปกครองสูงสุดจึงไม่อาจรับคำฟ้องคดีนี้ไว้พิจารณาพิพากษาหรือมีคำสั่งได้ ตามข้อ ๓๐ วรรคสอง แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ.๒๕๕๓

จึงมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา และให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความ เมื่อมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องคดีไว้พิจารณาแล้ว จึงไม่จำเป็นต้องมีคำสั่งตามคำร้องขอทุเลาการบังคับ ตามกฎก่อนศาลมีคำพิพากษาอีก

นายสุเมธ รอยกุลเจริญ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายหัสวุฒิ วิฑิตวิริยกุล
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายไพบูรณ์ เสียงก้อง
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายสุชาติ มงคลเลิศพล
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายพรชัย มนัสศิริเพ็ญ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด